

एतावद्याः क्षात्रयाणां राजन्सासाद्धिकारकाः ॥ आपगाथाममात्रापबृहस्पतिरगायत ॥ १४ ॥ भूमिरेतौ निगिरतिसर्पो बिलशयानिव ॥ राजानं चाविरो
 द्धारं ब्राह्मणं चाप्रवासिनं ॥ १५ ॥ सुद्युम्नश्चापिराजर्षिः श्रूयते दंडधारणात् ॥ प्राप्तवान्परमांसिद्धिदक्षः प्राचेतसो यथा ॥ १६ ॥ युधिष्ठिर उवाच भगवन्क
 र्मणा केन सुद्युम्नो वसुधाधिपः ॥ संसिद्धिं परमां प्राप्तः श्रोतुमिच्छामि तं नृपं ॥ १७ ॥ व्यास उवाच अत्राप्युदाहरंतीममितिहासं पुरातनं ॥ शंखश्च लिखि
 तश्चास्तांश्चातरो संशितव्रतौ ॥ १८ ॥ तयोरावसथावास्तां रमणीयौ पृथक् पृथक् ॥ नित्यं पुष्पफलेर्ध्वक्षैरुपेतौ चाहुदामनु ॥ १९ ॥ ततः कदाचिच्छिखितः शंखस्या
 श्रममागतः ॥ यदृच्छया शंखोऽपि निष्क्रांतो भवदाश्रमात् ॥ २० ॥ सोऽपि गम्याश्रमं भ्रातुः शंखस्य लिखितस्तदा ॥ फलानि पातयामास सम्यक्परिणतान्युत ॥
 २१ ॥ तान्युपादाय विस्वव्योभक्षयामास स द्विजः ॥ तस्मिंश्च भक्षयत्येव शंखोऽप्याश्रममागतः ॥ २२ ॥ भक्षयंतं तु तदृष्ट्वा शंखो भ्रातरमब्रवीत् ॥ कुतः फलान्य
 वाप्ता निहेतुना केन खादसि ॥ २३ ॥ सो ब्रवीद्भ्रातरं ज्येष्ठमुपसृत्याभिवाद्य च ॥ इत एव गृहीतानि मयेति प्रहसन्निव ॥ २४ ॥ तमब्रवीत्तथा शंखस्तीव्ररोषसमन्वि
 तः ॥ स्तेयं त्वया कृतमिदं फलान्याददतास्वयं ॥ २५ ॥ गच्छ राजानमासाद्य स्वकर्म कथयस्व वै ॥ अदत्तादानमेवं हिरुतं पार्थिवसत्तम ॥ २६ ॥ स्तेनं मां त्वं विदित्वा
 च स्वधर्ममनुपालय ॥ शीघ्रं धारय चौरस्य मम दंडं नराधिप ॥ २७ ॥ इत्युक्तस्तस्य वचनात्सुद्युम्नं स नराधिपं ॥ अभ्यगच्छन्महाबाहो लिखितः संशितव्रतः ॥ २८ ॥ सु
 द्युम्नस्त्वं तपालेभ्यः श्रुत्वाल लिखितमागतं ॥ अभ्यगच्छत्सहामात्यः पद्भ्यामेव जनेश्वरः ॥ २९ ॥ तमब्रवीत्समागम्य सराजार्धमवित्तमं ॥ किमागमनमाचक्ष्व भग
 वन्कृतमेव तत् ॥ ३० ॥ एवमुक्तः स विप्रर्षिः सुद्युम्नमिदमब्रवीत् ॥ प्रतिश्रुत्य करिष्येति श्रुत्वा तत्कर्तुमर्हसि ॥ ३१ ॥ अनिस्तृष्टानि गुरुणा फलानि मनुजर्षभ ॥ भ
 क्षितानि महाराज तत्र मां शाधिमाचिरं ॥ ३२ ॥ सुद्युम्न उवाच प्रमाणं चेन्मतो राजा भवतो दंडधारणे ॥ अनुज्ञायामपि तथा हेतुः स्याद्ब्राह्मणर्षभ ॥ ३३ ॥
 स भवानभ्यनुज्ञातः शुचिकर्ममहाव्रतः ॥ ब्रूहिकामानतो न्यास्त्वं करिष्यामि हितेव च ॥ ३४ ॥

हे पार्थिवसत्तम मया अदत्तादानं कृतमिति अस्मैराज्ञे कथयस्व तिसंबंधः ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ अंतपालेभ्यः द्वारपालेभ्यः ॥ २९ ॥ ३० ॥ करिष्ये इति सिद्धिदक्षः ॥ ३१ ॥ अनिस्तृष्टानि गुरुणा ज्येष्ठभ्रा
 त्रा ॥ ३२ ॥ यथा दंडधारणे राजा प्रमाणं तथाऽनुज्ञाय हेतुः प्रमाणं ॥ ३३ ॥ शुचिकर्ममदनुज्ञयैव शोधितदोषः श्रुतकर्मेति पाठे श्रावितकर्मा कीर्तनेनापि दोषो न श्यतीत्यर्थः ॥ ३४ ॥